

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 318/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť F. K. ml., V., zastúpeného JUDr. R. S., Advokátska kancelária, D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/964/2008 (pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 9 C/51/2002) a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Co/195/2005 a sp. zn. 3 Co/248/2009 a takto

r o z h o d o l :

Stážnosť F. K. ml. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2010 doručená sťažnosť F. K. ml., V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. R. S., Advokátska kancelária, D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/964/2008 (pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 9 C/51/2002) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 3 Co/195/2005 a pod sp. zn. 3Co/248/2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Dňa 28.02.2000 sa sťažovateľ stal vlastníkom nehnuteľností vedených na LV č. ... k.ú. V. č. ..., garáž č. ..., hosp. objekt č. ... a pozemky parc. č. ... až 5 o celkovej výmere ... m2. Na základe povolenia vkladu sťažovateľ rozšíril svoje podnikanie s liečivými rastlinami, pri ktorom mu pomáhal aj jeho otec. Nakoniec dňa 10.04.2002 bol podaný žalobný návrh na Okresný súd Bratislava III navrhovateľom F. K. st. proti sťažovateľovi o zrušenie darovacej zmluvy, ktorý sa viedol pod č. k. 9C/51/2002. Až po 2 rokoch Okresný súd Bratislava III výzvou zo dňa 25.02.2004 žiadal sťažovateľa o vyjadrenie k žalobe, ktoré po doručení predmetnej výzvy sťažovateľ podal 26.03.2004. Okresný súd Bratislava III vytýčil pojednávanie na deň 13.10.2004, teda až dva a pol roka od podania žaloby, ktoré po výsluchu účastníkov skončilo vyhlásením rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol. Voči rozsudku sa odvolal navrhovateľ dňa 21.12.2004. Krajský súd Bratislava o odvolaní podanom dňa 21.12.2007 (správne má byť 21. decembra 2004, pozn.) rozhodol bez pojednávania, a to až dňa 22.02.2007 uznesením, ktorým rozsudok Okresného súdu Bratislava III zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Toto uznesenie bolo doručené prvostupňovému súdu až 25.05.2007. Krajský súd Bratislava tak rozhodol až po dva a pol roku. Okresný súd Bratislava III prejednal vec na pojednávaní dňa 03.12.2007 s tým, že na výsluch svedkov odročil pojednávanie na 28.01.2008, čo však neskôr zrušil z dôvodu postúpenia spisu Okresnému súdu Pezinok. Do tohto momentu trvalo konanie 6 rokov, a to len s dvoma pojednávaniami vo veci. Až Okresný súd Pezinok začal konať vo veci pod č. 4C 964/2008 v zmysle čl. 48. ods. 2 Ústavy SR. Vytýčil na deň 12.09.2008 prvé pojednávanie a vo veci konal. Napriek prerozdeleniu rozvrhu práce súdu bolo ďalšie pojednávanie s novou zákonnou sudkyňou už dňa 20.11.2008, 26.02.2009, kde boli vypočutí svedkovia. Na pojednávaní dňa 12.05.2009 boli prednesené záverečné reči, súd sa znova

pokúsil o zmier vo veci a dňa 02.06.2009 vyhlásil a doručil riadne odôvodnený, zrozumiteľný a preskúmateľný rozsudok, ktorým návrh znova zamietol. Okresný súd Pezinok tak rozhodol vec behom 8 mesiacov od prvého jeho pojednávania v prospech sťažovateľa.

Z uvedeného stručného prehľadu je jednoznačne zrejmé, že súdne konanie, ktorého doba začala plynúť podaním žaloby na Okresný súd Bratislava III dňa 10.04.2002 o zrušenie darovacej zmluvy (vrátenie daru), nie je do dnešného dňa právoplatne skončené. Ku dňu podania sťažnosti toto celé súdne konanie trvá viac než 8 rokov, čo spôsobuje vznik právnej neistoty u sťažovateľa, čím dochádza k porušeniu jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľ sťažnosť na prieťahy na predmetné súdy doteraz nepodal zo strachu pred zaujatosťou súdu a taktiež z dôvodu, že Okresný súd Pezinok už konal bez prieťahov, no postupom Krajského súdu Bratislava sa vec vrátila do starých koľají. Týmto z dôvodu psychickej depresie a straty dôvery v spravodlivé riešenie podáva sťažovateľ túto sťažnosť po tom, čo vo veci nastali znovu prieťahy.

V zmysle citovanej judikatúry [Európskeho súdu pre ľudské práva] navrhujeme, aby Ústavný súd posúdil prieťahy vzniknuté v konaní od podania návrhu vo veci, ktoré boli spôsobené tak prvostupňovým ako aj druhostupňovým súdom.

Ďalej sme toho názoru, že podanie sťažnosti predsedovi krajského súdu by v súčasnom štádiu konania nevedlo k urýchleniu konania a podotýkame, že je povinnosťou akéhokoľvek súdu v akejkoľvek veci, ktorú prejednáva, konať bez zbytočných prieťahov, vyplýva to ex lege z Ústavy.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ požaduje v dôsledku neukončeného vyše 8 rokov trvajúceho súdneho konania a na základe neodôvodnených pretrvávajúcich prieťahov v predmetnom konaní v súlade s čl. 127 ods. 3, Ústavy SR a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde priznanie finančného zadostučinenia vo výške 10 000,- €, ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Túto sumu sťažovateľ požaduje tiež ako finančné zadostučinenie za neustály stres a strach sťažovateľa, že sa nedomôže svojho majetku!“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo F. K. ml., nar. ..., bytom ..., V., na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v Čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, postupom Krajského súdu Bratislava pod č. 3Co 195/2005 a 3Co/248/2009 a Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 9C/51/2002 (OS Pezinok 4C 964/2008), porušené bolo.

Príslušnému súdu, Krajskému súdu Bratislava, sa v konaní sťažovateľa sp. zn. 3CO/248/2009 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi, F. K. ml., nar. ..., bytom ..., V., sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 15.000,- €, ktoré sú povinní vyplatiť Krajský súd Bratislava a Okresný súd Bratislava III, a to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré sú povinní vyplatiť Krajský súd Bratislava a Okresný súd Bratislava III, a to na účet JUDr. R. S. č. ... vedený v ..., a.s. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd zistil, že 10. apríla 2002 bol Okresnému súdu Bratislava III doručený návrh navrhovateľa na zrušenie darovacej zmluvy. Dňa 23. apríla 2003 bol na základe opatrenia predsedu Okresného súdu Bratislava III spis prerozdelený a pridelený novému zákonnému sudcovi. Navrhovateľ 5. mája 2003 doručil sťažnosť na prietahy v konaní orgánu štátnej správy súdu. Predseda Okresného súdu Bratislava III v odpovedi na ňu uviedol, že do 31. decembra 2002 vec prerokúval JUDr. H., ktorý sa od 1. januára 2003 stal sudcom krajského súdu, preto od 15. apríla 2003 prevzal agendu Mgr. D.. Prietahy vo veci nekonštatoval. Dňa 14. júla 2003 Okresný súd Bratislava III vyzval navrhovateľa, aby doplnil návrh podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“); doplnenie návrhu bolo doručené 1. augusta 2003. Okresný súd Bratislava III 19. novembra 2003 vyzval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Následne navrhovateľ 28. novembra 2003 doručil Okresnému súdu Bratislava III žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd Bratislava III uznesením z 18. decembra 2003 priznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 10. marca 2004 Okresný súd Bratislava III doručil návrh sťažovateľovi (v namietanom konaní v procesnom postavení odporca) s výzvou, aby sa k nemu vyjadril. Dňa 13. októbra 2004 sa na Okresnom súde Bratislava III uskutočnilo

pojednávane, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol návrh zamietnutý. Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ 21. decembra 2004 odvolanie.

Dňa 10. januára 2005 bola vec predložená krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Okresný súd Bratislava III uznesením z 19. januára 2005 ustanovil navrhovateľovi právneho zástupcu. Následne bola vec opäť predložená 25. mája 2005 krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Dňa 22. februára 2007 na pojednávaní krajský súd rozhodol uznesením tak, že zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu. Uznesenie krajského súdu bolo doručené účastníkom konania 25. mája 2007.

Okresný súd Bratislava III nariadil 5. septembra 2007 pojednávanie na 3. október 2007 a následne 25. septembra 2007 tento termín už nariadeného pojednávania zmenil na 3. december 2007. Dňa 3. decembra 2007 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré Okresný súd Bratislava III odročil z dôvodu, aby sťažovateľ (odporca) oznámil adresy a mená svedkov a doručil rozhodnutie o zmene účelu stavby. Dňa 11. januára 2008 bolo účastníkom doručené oznámenie o zrušení pojednávania z dôvodu zmeny v organizácii súdov.

Dňa 19. marca 2008 na základe zmeny rozvrhu práce bol súdny spis pridelený zákonnému sudcovi okresného súdu. Okresný súd 20. mája 2008 nariadil pojednávanie na 12. september 2008. Konajúci sudca v rámci prípravy pojednávania žiadal právneho zástupcu o zabezpečenie osobnej účasti navrhovateľa na pojednávaní a o oznámenie, či trvá na petite návrhu; sťažovateľovi (odporcovi) uložil, aby oznámil adresy svedkov a predložil rozhodnutie o zmene účelu stavby. Ďalej okresný súd doručil žiadosť Obecnému úradu vo V. o zaslanie správy o povesti účastníkov konania a vyzval svedkyňu, aby sa písomne vyjadrila ku skutkovým okolnostiam prípadu. Dňa 12. septembra 2008 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené pre účely predvolania svedkov, pričom okresný súd opätovne uložil sťažovateľovi (odporcovi), aby predložil rozhodnutie o zmene účelu stavby. Na základe zmeny rozvrhu práce bol 26. septembra 2008 spis pridelený inému zákonnému sudcovi. Dňa 20. novembra 2008 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na

26. február 2009 s tým, že sa účastníci pokúsia o zmier a okresný súd predvolá svedkov. V dňoch 26. februára 2009 a 12. mája 2009 sa uskutočnili pojednávania; na pojednávaní 2. júna 2009 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým návrh navrhovateľa zamietol. Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ 18. júna 2009 odvolanie. Dňa 7. júla 2009 okresný súd vyzval sťažovateľa (odporcu) na vyjadrenie k odvolaniu.

Okresný súd 3. augusta 2009 predložil súdny spis krajskému súdu, ktorý mu bol doručený 13. augusta 2009, na rozhodnutie o odvolaní.

III.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby

tento orgán (všeobecný súd) porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným konaním Okresného súdu Bratislava III a okresného súdu

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní Okresného súdu Bratislava III a okresného súdu domáha v čase, keď k porušovaniu označených práv sťažovateľa už nemohlo dochádzať (vec sa od augusta 2009 nachádza na krajskom súde), a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Takúto prax akceptuje aj Európsky súd pre ľudské práva (Mazurek v. Slovakia).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/195/2005

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS /09).

Ústavný súd vychádzal zo zistenia, že konanie sp. zn. 3 Co/195/2005 bolo skončené uznesením z 22. februára 2007, ktorým krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Predmetné uznesenie bolo Okresnému súdu Bratislava III doručené 25. mája 2007, pričom po doručení uznesenia účastníkom konania Okresný súd Bratislava III pokračoval ďalej v konaní a prerokovaní veci. Sťažovateľ svoju sťažnosť podal na pošte 21. júna 2010, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej smeruje proti postupu krajského súdu v konaní sp. zn. 3 Co/195/2005 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/248/2009

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V prípade namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov považuje ústavný súd za takýto prostriedok s účinnosťou od 1. apríla 2005 sťažnosť adresovanú predsedovi príslušného súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení (ďalej len „zákon o súdoch“).

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označený právny prostriedok, ktorý má k dispozícii podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle citovaných zákonov zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje

povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „*Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...*“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „*Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti*“. Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia „*Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky*“.

V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

V nadväznosti na to ústavný súd dodáva, že „povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom alebo chyba pri vyžadovanom postupe má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv.“ (III. ÚS 44/03).

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že postup sťažovateľa nekorešponduje so štandardne akceptovaným spôsobom (IV. ÚS 242/07) uplatnenia ochrany základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že „... *sťažnosť na prietahy na predmetné súdy doteraz nepodal zo strachu pred zaujatosťou súdu a taktiež z dôvodu, že Okresný súd Pezinok už konal bez prietáhov, no postupom Krajského súdu Bratislava sa vec vrátila do starých koľají...*“, a tiež uviedol, že „... *podanie sťažnosti predsedovi krajského súdu by v súčasnom štádiu konania nevedlo k urýchleniu konania a podotýkame, že je povinnosťou akéhokoľvek súdu v akejkoľvek veci ... konať bez zbytočných prietáhov...*“.

Uvedené tvrdenia sťažovateľa dostatočným spôsobom nevysvetľujú dôvod, prečo nepodal sťažnosť podľa § 62 zákona o súdech. Strach zo zaujatosti súdu žiadnymi konkrétnymi a relevantnými skutkovými okolnosťami sťažovateľ nevysvetľuje. Rovnako tak subjektívne presvedčenie o bezvýslednosti podania sťažnosti predsedovi súdu bez konkrétnych a relevantných dôvodov nie je dostatočné. Uvedené dôvody na nepodanie sťažnosti podľa § 62 zákona o súdech považuje ústavný súd za irelevantné, pričom nejde ani o dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že sťažnosť predsedovi súdu je osobitný právny prostriedok, ktorého účelom je okrem iných zistiť, či v konkrétnom konaní dochádza k zbytočným prietahom a zabezpečiť opatrení smerujúcich k náprave, ak sa zbytočné prietahy zistia. Uvedený právny prostriedok je potrebné aj kvalifikovaným spôsobom uplatniť.

Sťažovateľ tento právny prostriedok nevyužil, a tak nevyčerpal dostupné právne prostriedky podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, preto ústavný súd odmietol jeho sťažnosť aj v časti, v ktorej smeruje proti postupu krajského súdu v konaní sp. zn. 3 Co/248/2009 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Okrem toho ústavný súd uvádza, že v tejto časti je sťažnosť sťažovateľa aj zjavne neopodstatnená.

Konanie sp. zn. 3 Co/248/2009 vedené na krajskom súde začalo 13. augusta 2009, v čase podania sťažnosti ústavnému súdu trvalo asi 10 mesiacov, v čase rozhodovania ústavného súdu trvá približne jeden rok. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že už sama táto skutočnosť vzhľadom na predmet a povahu konania nesignalizuje možnosť vysloviť porušenie označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie v tejto časti aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010